

A národové, kteříž by k spasení přišli, v světle jeho procházeti se budou, a králové zemští přenesou slávu a čest svou do něho Zj21,24kral.

A brány jeho nebudou zavírány ve dne; noci zajisté tam nebude Zj21,25kral.

A snesou do něho slávu a čest národů. A nevejdet' do něho nic poškvřujícího, aneb působícího ohyzdnost a lež, než toliko ti, kteříž napsáni jsou v knize života Beránkova Zj21,26-27kral.

Tímto Bůh očividně uskutečnil svůj původní plán s člověkem, jímž bylo vzájemné obecenství. Nyní má Bůh ve svém přítomnosti bytosti, které jsou morálně svobodné a chtějí jej dobrovolně, přirozeně a z oddané lásky ctít, sklánět se před ním a na věky mu sloužit.

V Novém Jeruzalémě je Beránek na věky osobně přítomen. Brány města tu vlastně nejsou pro zajištění bezpečí, jak tomu bývalo kdysi u hradebních zdí. Tyto brány se nikdy nezavírají. Jsou spíš odznakem či erbovním štítem nevěsty. A povšimněte si, že jsou to brány z perel. To zase krásným obrazem znázorňuje řadu pozoruhodných skutečností.

Je zajímavé, jak taková pravá mořská perla vniká. Vytváří se kolem zrnka písku, které se dostalo do těla ústřice nebo nějakého měkkýše. V těle tohoto malého mořského živočicha se dráždivé a překážející zrnko písku začne obalovat zvláštním sekretem a za nějaký čas z tohoto sekretu nabaleného kolem bolavého zrnka písku vznikne perla.

V podobenství Pána Ježíše (Mt13,45-46) není perlou Kristus, a hříšník kupcem, který perlu kupuje. Co by mohl hříšník dát za Krista? Nemá nic, čím by mohl zaplatit. Je to docela jinak. Muž, který se všeho ostatního vzdal a perlu koupil, byl Pán Ježíš Kristus, a jeho perlou je nevěsta.

Pán Ježíš Kristus zaplatil obrovskou cenu, aby tuto perlu koupil. Vznikla v jeho bolesti... Můžeme říci, že byla stvořena z jeho boku. Kdosi prohlásil: "Dostal jsem se do Kristova srdce ranou způsobenou kopím." On

byl raněn pro naše přestoupení, zmučen pro naše nepravosti. Skrze církev bude věčně vystavena na odiv jeho milost nesčíslným zástupům Bohem stvořených rozumných duchovních bytostí, aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši Ef2,7.

Lze to vyjádřit i tak, že ve věčnosti budeme předmětem obdivu. Ovšem pouze pro to, co s námi učinil Pán Ježíš. Nebeské bytosti budou hledět na Vernona McGee a říkat: "Vidíte toho člověka? Zasloužil si peklo, ale je tady, v Novém Jeruzalémě. Jen se podívejte, co pro něho a s ním Pán Ježíš udělal..."

Církev bude mezi všemi jeho klenoty tím nejkrásnějším drahokamem. Až Pán své klenoty vystaví na odiv, bude církev mezi nimi dominovat. Proto bude Nový Jeruzalém vlastně středem nového nebe a nové země.

...jen ti, kdo jsou zapsáni v Beránkově knize života, Zj21,27ek.

Beránkova kniha života obsahuje jména vykoupených všech dob. Žádnému, kdo nebyl Kristovou krví vykoupen, nebude dovoleno projít branami Nového Jeruzaléma. Mezi spasenými a ztracenými zeje jednoznačná velká propast.

Věřím, že největší radost, která zachvátí srdce vykoupených, bude radost ze života v přítomnosti Pána Ježíše Krista. A bude to radost věčná. Abyste i vy byli, kde jsem já - jsou jeho slova (J14,3). To je podstata nebe, přátelé, být osobně s ním.

Už před časem naší pozornosti neušla skutečnost, že vykoupený zbytek Izraele pravidelně navštěvuje toto nové město živého Boha. A zde ve 21.kap.v.24 je zmínka ještě o jiné skupině lidí, kteří sem přicházejí a přinášejí poctu a čest. Jsou to vykoupené pohanské národy, které budou navždy obývat zemi zároveň s Izraelem. Ovšem tyto národy, podobně jako Izrael, nepatří k církvi. Byly vykoupěny po odchodu církve ze země a nebo žily před vznikem církve. Přicházejí do tohoto

nádherného a slavného města jako návštěvníci. Přicházejí jako ctitelé živého Boha.

V Žd12,22 nám je řečeno, že je tam také nesčetný zástup andělů, kteří zřejmě tvoří zvláštní třídu služebnictva. Město má tedy kosmopolitní charakter. Setkávají se v něm jednak všechny možné národnosti, ale současně po se náměstí Nového Jeruzaléma procházejí i jiné Bohem stvořené rozumné bytosti...

Mezi těmi bezpočetnými zástupy však nebude jediný človíček, který by sem vnesl stopu jakékoli nečistoty nebo hřích. Jak vysoce je toto město povzneseno i nad zahradu Eden, kde Satanova lež vytvořila skulinu, již tam pronikl hřích. Žádná lež ani žádný lhář však nikdy nevzkročí do bran nebeského Jeruzaléma. Všichni obyvatelé i všichni ti "turisté" nejen že jsou vykoupeni z hříchu, ale jsou dokonce prosti jakékoli chuti na hřích.

Ale vidíme, že potěšení z nádherného města není omezeno na církev, třebaže jen ona tam trvale bydlí. Také různí další zachránění lidé procházejí branami, které se nikdy nezavírají.

Je to nádherný obraz. Na základě těchto textů jsme mohli aspoň letmo zahlédnout slávu onoho města a především slávu toho, který je jeho hlavní okrasou, Pána Ježíše Krista. A uvědomili jsme si také naši výsadu, že s ním můžeme být už od okamžiku, kdy jsme jej vírou přijali, po celou věčnost.

**** KAPITOLA 22**

V poslední, už 22.kap. Zj jsme svědky závěrečných událostí, které tato zvláštní kniha popisuje. Dostáváme se na samý konec Božího slova. A protože to jsou slova poslední, dá se očekávat, že mají mimořádný význam. Ocítáme se v místě, kde končí další popis cesty člověka. Jsme jakoby na konci lidské pouti. Cesta byla drsná, mnoho otázek zřejmě zůstalo nezodpovězených, mnohé problémy nevyřešené, ale člověk vchází do věčnosti v obnoveném obecnství s Bohem. A tam na všechno dostane uspokojivou odpověď.

Na začátku Bible vystupuje na scéně Bůh: Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi

1M1,1. Na konci Bible je opět Bůh se svou svrchovanou autoritou a mocí. Ukazuje se nám zde jako ten, kdo má plnou moc nade vším. Trpěl, zaplatil výkupné, zemřel.

Nyní mu patří sláva a vítězství. Prorok Izaiáš 53,11 to vyjadřuje slovy:

Z práce duše své uzří užitek, jímž nasycen bude. Známostí svou ospravedlní
spravedlivý služebník můj mnohé; nebo nepravosti jejich on sám ponese. Iz53,11

22.kapitola začíná návratem k pohledu na Nový Jeruzalém. První dva verše vám zase přečtu ze dvou překladů, protože každý vyjadřuje lépe některé detaily:

I ukázal mi potok čistý vody živé, světlý jako křišťál, tekoucí z trůnu Božího a Beránkova. U prostřed pak rynku jeho a s obou stran potoka bylo dřevo života, přinášející dvanáctero ovoce, na každý měsíc vydávající ovoce své, a listí své k zdraví národů Zj22,1-2kral.

A ukázal mi řeku živé vody, která vyvěrala u trůnu Božího a Beránkova. Uprostřed města na náměstí, z obou stran řeky bylo stromová života nesoucí ovoce dvanáctkrát do roka; každý měsíc dozrává na něm ovoce a jeho listí má léčivou moc pro všechny národy. Zj22,1-2ek

Do této chvíle se nám Nový Jeruzalém mohl jevit jako zajímavá, ale ve skutečnosti neživá stavební konstrukce. Viděli jsme popis tvaru a rozměrů a také výčet vzácných nerostů, opakovanou zmínku o zlatých předmětech a tak dále. Popis Nového Jeruzaléma může zatím vyvolávat představu oslnivé výlohy nějakého mytického klenotnictví.

V popisu Nového Jeruzaléma jsme na příklad dosud neviděli žádné rostlinstvo. Cožpak tam není měkká tráva k posezení, nejsou tam zelené stromy pro radost, voda na pití a potrava k jídlu? Teprve nyní přicházejí na řadu prvky, které tomuto městu vytříbené architektonické či konstrukční krásy dodávají také bohatou živoucí krásu a měkkost.

První zahradou Eden protékala řeka, která se rozvětvovala ve čtyři samostatné toky.

Třebaže v nich byla hojnost vody, nebyla to voda života. Aspoň se tak nenazývala.

Eden byl zahradou plnou stromů, a uprostřed mezi nimi byl strom života. Nic

nebránilo lidem, aby k němu přišli a aby jedli jeho ovoce! Ovšem pro hřích člověk ztratil tuto možnost.

Ztracený přístup ke stromu života Bůh pro člověka znovu otevřel prostřednictvím prolité krve. V Novém Jeuzalémě vystupuje řeka vody života. A Boží trůn je jejím nevysychajícím pramenem, který zajišťuje nadbytek této vody.

Strom života každý měsíc přináší dvanáct druhů ovoce. Řekli bychom, že zásobování ovocem tohoto stromu je plynulé a bohaté co do množství i co rozmanitosti. Člověk ve věčnosti tedy bude jíst a pít. A bude tam pestrý jídelníček. Pozoruhodné tu je, že tento novojeruzalémský jídelníček bude vegetariánský, bude omezen jen na ovoce, jak tomu bylo už kdysi v zahradě Eden.

Bůh také řekl: "Hle, dal jsem vám na celé zemi každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na němž rostou plody se semeny. To budete mít za pokrm. Veškeré zemské zvěři i všemu nebeskému ptactvu a všemu, co se plazí po zemi, v čem je živá duše, dal jsem za pokrm veškerou zelenou bylinu. A stalo se tak. 1M1,29-30.

Někteří vykladači mají tendenci tento úsek knihy Zjevení poněkud zduchovňovat a nebeské ovoce, které zde AJan popisuje, přirovnávat k ovoci Ducha. Nemám proti tomu námitek, krčí rameny náš vůdce v těchto pořadech, sám bych docela rád přijal tento náhled, ovšem za předpokladu, že se zároveň přidržíme doslovného výkladu. Ač se to zdá být symbolické, myslím, že jde o něco, co je možno a nutno brát také doslova. Vždyť ještě stále mluvíme o nebi, do kterého AJan prorockým výhledem ve svém vytržení nahlíží...

Četli jsme si tu, že dokonce i listí toho stromu je blahodárné. Má léčivé účinky (řecky THERAPEIA). Tu lze přirozeně očekávat otázku, proč je v dokonalém světě v nebi vůbec ještě zapotřebí něco léčit?

To je zajímavá otázka. Jak ji ale rozluštit? Možná jde o opatření ve smyslu starého přísloví "lépe nemoci předcházet než ji napravovat". Nebo je tu možné vidět definitivní dokonání nápravy všeho, co bylo kdysi porušené...

Osobně si myslím, poznamenává svůj pohled náš biblista, že obyvatelé Země budou mít ve věčnosti těla odlišná od těl věřících z církve Pána Ježíše, kteří budou obyvateli Nebeského Jeruzaléma. Jejich těla se budou podobat tělu Kristovu.

Ovšem těla obyvatel země budou možná potřebovat čas od času regeneraci. Možná i to bude důvodem jejich cest do Jeruzaléma - nejen aby vzdávali poctu, ale i kvůli fyzické a duchovní obnově. Přinejmenším prevence jejich zdraví tím bude zajištěna.

Nicméně možnost, aby sem vstoupil hřích, už jednoduše neexistuje, jak nás o tom ubezpečují další verše.

A ničeho zlořečeného již více nebude, ale trůn Boží a Beránkův bude v něm, a služebníci jeho sloužití jemu budou. A tvář jeho viděti budou, a jméno jeho bude na čelích jejich. A noci tam nebude, aniž budou potřebovati svíce, ani světla slunečního; nebo Pán Bůh je osvěcuje, a kralovati budou na věky věků Zj22,3-5kral.

A nebude tam nic prokletého (ekum). První stvoření, jak známo, bylo podrobena prokletí hříchu. A tato stará zem, na níž v současnosti žijeme, nese mnoho zjizvených známek této kletby hřícha. Nové stvoření ovšem nebude nikdy hříchem pokazeno. Hříchu nebude dovoleno vniknout, pouhá možnost něčeho takového bude vyloučena. Ta možnost existovala v zahradě Eden a projevila se u stromu poznání dobrého a zlého.

V našem textu jsme si četli, že v Novém Jeruzalémě je trůn Boží a Beránkův. Možná si zde někdo povšimne zřetelného vynechání jakékoli zmínky o Duchu svatém. Je řeč pouze o trůnu Boha (Boha Otce) a Beránka (Boha syna). Z jiných zmínek Písma víme, že v prvním stvoření přišel Duch svatý spravit a obnovit poničenou zem, která byla nesličná a pustá, či dle ekum. pustá a prázdná. Duch Svatý byl tedy účasten stvoření. 1M1,2 uvádí, že Duch Boží se vznášel nad vodami 1M1,2.

Dnes v naší době Duch Svatý působí znovuzrození v srdcích a životech hříšníků, kteří činí pokání. Můžeme tedy směle říci, že v se svým způsobem významně podílí na tom novém stvoření, na tom duchovním, co se s člověkem děje, když přijímá Pána Ježíše jako svého osobního Spasitele a Pána.

Ovšem v tuto chvíli sledujeme události, kdy už nové stvoření existuje, kdy už všechno staré opravdu pominulo... Proto zde úloha Ducha Svatého ustupuje do pozadí a není tu o něm žádná další konkrétní zmínka...

Věta, že jeho služebníci mu budou sloužit prozrazuje, že nebe není místem lenivé nečinnosti, ale naopak místem neustálé aktivity. Nebude nutné odpočívat z důvodu únavy těla.

Pro "službu" je zde použito zvláštní slovo. Ve své studii (Word Studies in the New Testament)

Dr. Vincent uvádí: "To slovo Židé používali v přesně vymezeném smyslu; označovalo službu, kterou Židé konali Bohu jako jeho vyvolený lid." Čteme o tom v listu Židům:

I ta první smlouva měla ovšem bohoslužebný řád i posvátné místo, ale pozemské...

Od té doby, kdy bylo všechno tak zařízeno, vcházeli stále do přední části stánku kněží a konali tam bohoslužbu Žd9,1.6/ek.

Také služba, kterou budeme ve věčnosti vykonávat, bude mimořádná. Jaká konkrétně přesně to bude, nevím. Ale bez ustání se tam bude něco dít. Člověk bude konečně uskutečňovat svoji životní náplň a uspokojí pravé touhy a potřeby svého srdce.

Někteří hodně zaměstnaní lidé si dnes přejí, aby jejich den měl aspoň o nějakou tu hodinu navíc, aby snad stihli všechno, co by si přáli... Tam ovšem žádné odměřování času nebude. Vždyť tam nebude ani noc...

Člověk bude také moci vidět Boží tvář. To bylo největší přání, které měli mnozí Boží lidé. Vyslovil je už Mojžíš ve SZně ale také na příklad Filip v NZně. Touha vidět Boží tvář pro mnohé představovala nejvyšší životní cíl!

Na čele ponesou jeho jméno. Každý ponese jméno Kristovo. Každý bude jako On, a přece se vlastní osobitost žádného jedince nevytratí.

Říkal jsem to vždycky žertem, ale mohla by to být pravda: Toužím po tom, aby mně Bůh v nebi dovolil vyučovat Bibli, bude-li to jeho vůle. Chci navštěvovat lekce přednášené Pavlem, a pak bych sám rád učil ty lidi, kteří patřili do sborů, v nichž jsem na zemi sloužil, ale kteří neměli ve zvyku příliš pravidelně přicházet na biblické hodiny v týdně. Vyžádal bych si k této výuce milion let. Ale řeknu vám, myslím, že mnozí z nich by si v tom prvním milionu let možná ani neuvědomili, že jsou v nebi! Bude-li tomu tak či ne, nevím, ale jedno vám říkám: všichni tam budeme mít stále něco na práci.